

ÎNTĂRIȚI CU PUTERE

„Ca, potrivit cu bogățiile slavei Sale, să vă face să vă întăriți în putere, prin Duhul Lui, în omul dinăuntru” — Efeseni 3:16.

Poporul lui Dumnezeu, care aici nu are cetate stătătoare, ci prin diferite schimbări ale sorții și încercări și dureri de inimă își îndreaptă pașii către patria cerească, are nevoie de multă întărire, multă credință, curaj și statornicie; de fapt fiii lui Dumnezeu nu pot ajunge până la sfârșitul căii lor fără aceste însușiri. De aceea creștinului i se atrage atenția să nu obosească făcând binele, ca la timpul său potrivit să poată secera nefiind obosit. (Galateni 6:9) Un fiu a lui Dumnezeu care cu bucurie dorește să ajungă în Împărăția promisă, nu poate să cadă pradă oboselii și slăbiciunii, ci trebuie să stăruiască ca zilnic să-și îmbogățească și să-și înnoiască puterea, pentru ca lună după lună și an după an să poată face pașii necesari și potriviți cerinței adevărului.

Nu prin putere și nici prin tărie

Totuși, Domnul de repetate ori a atras atenția poporului Său, ca el să nu lupte prin propria sa putere și energie omenească și astfel să umble sau să alerge pe calea îngustă a vieții. Vechiul popor a lui Dumnezeu a fost îndemnat să aștepte pe Domnul cu supunere, fiind asigurat că El îi va înnoi puterea; El va întări puterea celor plini de curaj, a acelor care exercită credință și încredere în El. După ani de exercițiu, sub conducerea Domnului, cântărețul Psalmilor a învățat să zică el însuși: „Domnul este tăria mea și scutul meu; în El mi se încrede inima și sunt ajutat. De aceea îmi este plină de veselie inima și-L laud prin cântările mele. Domnul este tăria lor, El este cetățuia salvatoare a unsului Său.”. (Psalmul 28:7,8) Și iar, când Domnul a dat profetului Zaharia viziunea despre sfeșnicul de aur cu cele șapte lămpi și cu cei doi măslini, care reprezintă pe Biserica din timpul Vârstei Evanghelice și serviciul ei de mărturie, atunci profetul a fost învățat de înger, că lucrul arătat prin această viziune nu va fi îndeplinit prin înțelepciune și putere omenească, „«nu se va face nici prin forță, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu,» zice Domnul”. -- Zaharia 4:1-6.

Una din cele mai importante lecții pe care un urmaș a lui Cristos trebuie s-o învețe la începutul căii sale de creștin, este că Domnul este izvorul puterii sale, că el numai prin puterea spiritului lui Dumnezeu va fi capabil să facă voia lui Dumnezeu, să lupte cu reușită contra puterilor celui rău pentru a-și susține în viață o situație de dreptate și sfințenie înaltă și a face progres în peregrinajul său

Pînă Isus Cristos care mă întărește

La începutul acestei vârste, când Domnul s-a despărțit de ucenicii Săi și I-a însărcinat să răspândească Evanghelia și să fie trimișii Săi, atunci le-a poruncit în mod clar să meargă la Ierusalim și să aștepte acolo până vor fi îmbrăcați cu putere de sus. Ca și cum ar fi vrut să le zică: Iubiți ucenici, eu vreau ca voi, înainte de toate, să învățați, că voi nu aveți nici o putere sau înțelepciune în voi înșivă să faceți ceva; Eu v-am dat o mare și importantă răspundere, prin aceea că v-am însărcinat ca apostoli ai Mei să vestiți vestea dumnezeiască înaintea oamenilor și să fiți purtătorii speciali ai luminii pentru Biserica din tot timpul Evangheliei. Dar voi trebuie să înțelegeți, că voi nu aveți nici o putere sau tărie în voi înșivă, pentru a îndeplini cu reușită această însărcinare; voi veți putea face aceasta numai în măsura în care veți fi umiliți și pe deplin predați în mâinile lui Dumnezeu, pentru a fi folosiți de El, a fi întăriți și ajutați de spiritul Său, de spiritul pe care peste puține zile după plecarea Mea de la voi îl veți primi. De aceea așteptați până veți primi binecuvântarea promisă.

Apostolul Pavel, deși n-a fost unul dintre aceia cărora Domnul l-a plecarea Sa le-a dat însărcinarea, a corespuns întocmai cerinței Domnului, când la timpul său a fost chemat și el în serviciul Său. Epistolele sale arată, că el în scurtă vreme a recunoscut că puterea și izvorul tăriei sale este în Domnul. „Toate le pot prin Cristos, care mă întărește”. Aceasta este o frumoasă și simplă expresie a unui om, care, din punct de vedere omenesc, are bune motive să se laude cu capacitățile și talentele sale. Și totuși când ajunge la sfârșitul călătoriei sale pământești, observăm cât de umilit și totodată plin de speranță sunt cuvintele finale ale mărturiei sale: „Lupta bună m-am luptat”. El nu se laudă cu perfecțiunea cărnii sale, deoarece el spune că în continuu trebuie să lupte pentru a-și ține corpul în supunere față de spiritul și mintea lui Cristos. El a învățat a spune, că nu vrea să se laude decât cu crucea Domnului Isus Cristos. El s-a lăudat cu puterea și înțelepciunea Domnului care i-au fost date prin Spiritul Sfânt, cu ajutorul cărora a îndeplinit cu credincioșie însărcinarea sa ca un trimis al lui Cristos.

„Am păstrat credința”

Apostolul nu s-a lăudat nici cu aceea că atâtea și atâtea adunări a adus el în existență sau că atâtea a convertit și a botezat în credința creștină. El nu s-a lăudat cu cunoștința despre cuvântul lui Dumnezeu, nici cu talentul său ca vorbitor, nici cu mulțimea epistolelor sale, nici cu suferințele sale prin închisori, pe care a trebuit să le sufere pentru Evanghelie. Dimpotrivă, el simplu s-a lăudat că a luptat cu credincioșie, că a luptat atât de bine cât i-a fost cu putință, împotriva tuturor păcatelor înconjurătoare și împotriva slăbiciunii sale proprii. Și nici cu aceea nu s-a lăudat că el a întemeiat sau a format o nouă credință, sau că el a explicat Evanghelia în modul cel mai clar și pozitiv, prin care, va face multe generații după el să-l glorifice pe Dumnezeu și să binecuvinteze poporul Său; nu, el simplu s-a lăudat, că el a „păzit credința”, credința care a dat-o Dumnezeu prin cuvântul Său, pe care el a primit-o și care a fost împărtășită întregului popor a lui Dumnezeu: Și el a păstrat această credință; el a rămas credincios în această credință și toată viața a trăit-o pentru această credință. El nu a lepădat această credință pentru un blid de linte, de favoare sau avantaj pământesc.

Pe aceste două lucruri — că el a fost supus cuvântului lui Dumnezeu și că el a luptat pentru apărarea acestuia după puterile lui mai bune până la sfârșitul călătoriei sale — se bazează speranța sa la coroana vieții și la bucuria cu Mântuitorul său și a tuturor credincioșilor în Împărăție la arătarea Sa.

Ce încurajare există în această cunoștință și pentru cel mai modest din poporul lui Dumnezeu! Nu pentru puterea noastră spirituală sau trupească, nu pentru lucrurile admirabile, și nici pentru oarecare faptă pe care noi am fi făcut-o pentru Domnul sau cauza Sa sau poporul Său, putem noi spera la mărirea eternă; ci noi trebuie să folosim talentele noastre în mod credincios și să ne folosim de ocaziile pe care Domnul ni le oferă, întocmai după cum a făcut apostolul. Noi trebuie să păzim credința, nici într-o împrejurare nu e voie s-o tăgăduim; noi nu putem fi necredincioși pentru a câștiga favoarea cuiva, sau pentru a înconjura încrețirea frunții unui om. Noi păzim credința prin aceea că în călătoria noastră respectăm diferitele principii care formează credința noastră. Dacă noi facem aceasta cu succes atunci luptăm, ca și apostolul, lupta bună a credinței împotriva egoismului în toate formele sale, în mod deosebit împotriva egoismului din noi înșine, și astfel sub conducerea Domnului vom putea dezvolta tot mai mult Spiritul Domnului, Spiritul iubirii și al sfințeniei. Rezultatul tuturor eforturilor noastre va fi un caracter statornic și întemeiat, pe care Dumnezeu îl va putea primi.

Putere spirituală pentru a lucra pentru Dumnezeu

Însă, în timp ce noi ne aflăm în lupta vieții și luptând împotriva dușmanului, trebuie să știm cum putem fi întăriți cu putere prin Spiritul lui față de omul dinăuntru; cum putem primi o bogată măsură a aceluia spirit care dă putere. Care creștin nu a învățat în descurajările și luptele călătoriei sale, că una din cele mai importante metode prin care putem fi împărtășiți de această putere și tărie de sus, este exercițiul marelui privilegiu al rugăciunii, acest privilegiu neprețuit de mare de a veni în atingere și comunitate cu marele Spirit, cu Tatăl tuturor spiritelor!

Unul, a cărui scrieri mărturisesc o mare și adâncă experiență în cercetarea și aflarea lui Dumnezeu, dovedește în mod sigur că „rugăciunea, rugăciunea răbdătoare și stăruitoare, comuniunea secretă cu Dumnezeu și de fapt exercițiul adânc al sufletului în prezența Sa, prin care putem ajunge la o adevărată cunoștință de noi înșine și a lucrurilor din jurul nostru” este de o mare însemnătate pentru prosperitatea noastră spirituală și pentru primirea puterii dumnezeiești. „Și nu numai aceasta, dar și puterea spirituală o primim cu scopul de a lucra pentru Dumnezeu și frații noștri și contra oricărui spirit lumesc. Ilie a fost un om cu aceleași simțuri ca și noi; și el se afla în mijlocul celei mai întunecate decăderi și înstrăinări a inimii de la Dumnezeu. El a văzut chiar și pe cei mai credincioși dintre fiii oamenilor căzând; el a văzut puhoiul răului ridicându-se în jurul său și lumina adevărului dispărând repede. Altarul lui Baal a înlăturat altarul lui Iehova și strigătul preoților lui Baal a întrecut cântările sfinte ale Leviților; cu un cuvânt: tot ce el a văzut a devenit o mare grămadă de dărâmături sau ruini. El a simțit și-a deplâns acest lucru; el a făcut mai mult — el s-a rugat sincer.

Puterea spiritului rugăciunii

„ Cu tot dreptul putem spune: E bine a aștepta pe Dumnezeu. Aceasta nu duce numai la rezultate fericite care se arată în răspunsul lui Dumnezeu la rugăciunea noastră, ci este și o dulce mângâiere în însuși acest exercițiu. Ce fericire este aceasta într-adevăr pentru credinșii încercați și disciplinați de a se afla singuri cu Dumnezeu! Ce binecuvântare este a ne ridica cugetele și simțurile, către Acela, care singur este în stare a ne ridica din împrejurările apăsătoare din prezent și a ne așeza în odihna și lumina vindecătoare a prezenței Sale proprii! Fie ca toți să fim găsiți sprijinindu-ne pe Dumnezeu făcând din greutățile zilei de astăzi o ocazie care să ne apropie de tronul darului, și astfel nu vom exercita o influență binefăcătoare numai în jurul nostru, ci chiar și inimile noastre vor fi mângâiate și încurajate prin așteptarea noastră personală, deoarece niciodată n-a rămas

neîndeplinită făgăduința: „Cei care se încred în Domnul își înnoiesc puterea” (Isaia 40:30). Minunate și scumpe făgăduințe! Să le încercăm și noi în mod deplin!

„Noi adesea trebuie să venim în prezența lui Dumnezeu cu adevăratul simț al trebuințelor noastre; dacă noi am simți trebuințele noastre mai mult; atunci am avea mai mult din spiritul rugăciunii. Și aceasta este aceea de care noi avem trebuință — acel spirit, pe care Dumnezeu îl pune în locul său ca dătător, și pe noi în locul nostru ca primitori. Dar mulți fac din rugăciune un fel de Dumnezeu; ei lasă ca rugăciunile lor să se pună tocmai între sufletele lor și între Dumnezeul rugăciunii. Cât de adesea suntem noi dezamăgiți prin rugăciuni numai de formă, prin expresii de cuvinte care nu au nici o realitate în ele. Acesta este un laț periculos. Noi trebuie să purtăm grijă în tot timpul ca rugăciunile noastre să fie expresia spiritului nostru natural și nu numai simțul superstițios a unei datorii”.

Dar nu numai ca copii individuali ai lui Dumnezeu și ca urmași ai Domnului Isus putem fi întăriți cu putere față de omul dinăuntru prin exercițiul zilnic al privilegiului nostru de comuniune și părtășie sfântă cu Dumnezeu, ci și ca comunități sau adunări ale poporului Său putem fi întăriți cu putere sfântă unind rugăciunile noastre după cum se roagă poporul Său în comun, sau vorbind unii cu alții despre aceasta sau aceea parte sfântă a credinței noastre și în felul acesta clădindu-ne și încurajându-ne unii pe alții în această credință. „Un exercițiu, care printre creștini este neglijat într-un chip atât de dureros, pe când el este atât de folositor, este rugăciunea unită sau în comun. În general se observă, că viața comună și puterea în comun, serviciul și mărturia în comun se vor evidenția (se vor da pe față) în măsura în care se cultivă „așteptarea Domnului” în comun. Unde nu există adunări generale pentru rugăciune, acolo cu siguranță se va vedea o lipsă de serviciu și de mărturie; interesele bisericii lui Dumnezeu nu sunt realizate, și urmarea va fi că lucrurile pământești vor ocupa locul necuvenit în mintea creștinilor. Când noi simțim slăbiciunea noastră comună, atunci se va observa o manifestare comună a acestei slăbiciuni și atunci și o înnoire a puterii noastre comune. Eu cred că și aceea se va putea observa că toate mișcările și serviciile importante în poporul lui Dumnezeu au fost rezultatul rugăciunilor unite. Și noi putem spune că aceasta este așa în mod cu totul natural. Noi nu putem aștepta ca Dumnezeu să-și reverse mila Sa însuflețitoare asupra aceluia care așteaptă mulțumiți în starea lor rece și moartă. Cuvântul spune: „Cereți și se va da”. Cum putem noi aștepta să primim mai mult, dacă noi suntem mulțumiți cu ceea ce avem? Să dea Domnul ca fiecare creștin adevărat să se străduiască în aceea de a trezi în jurul său pe tovarășii săi de credință, ca ei împreună să caute pe Domnul în rugăciune, și atunci fiecare poate fi sigur, că rezultatele fericite în scurt se vor putea vedea”.

Ca copii născuți de curând, doriți laptele neprefăcut

Învățătura clară a Scripturii arată, că întărirea cu putere a omului dinăuntru nu se întâmplă într-o clipă, ci în mod treptat, în decursul anilor, așa după cum inima se supune instrucțiunilor Cuvântului divin și providențelor Domnului. Și nu numai atât, dar această întărire este arătată ca un proces la care trebuie să se lucreze împreună cu Dumnezeu la edificarea credinței, a speranței și iubirii. Noi ne aducem aminte, că una din ilustrațiile pe care le întrebuițeam Scriptura pentru a arăta viața de credință și dezvoltarea ei în mod repetat, este acela al unui copil. Cu toate că unii din poporul Domnului după viața lor naturală pot fi persoane înaintate în vârstă, totuși în ce privește viața lor spirituală ei pot fi încă copii. Și apostolul îi sfătuiește ca copii născuți de curând să dorească și să stăruiască cu înfocare după laptele cuvântului lui Dumnezeu, după adevărurile simple și elementare și după principiile fundamentale ale adevărului. Aceste învățături clare ale sfintei Scripturi sunt acelea care tratează despre perfecțiunea și gloria omului original, care a fost creat după chipul lui Dumnezeu; despre căderea omului la prima sa încercare și prăbușirea sa în stricăciune și moarte; despre răscumpărarea omului în baza plătirii unui preț corespunzător; adică în baza jertfei omului Isus Cristos, care s-a dat pe Sine preț de răscumpărare pentru toți; despre eliberarea de fapt a omului răscumpărat la timpul cuvenit al lui Dumnezeu conform aranjamentului Său.

Acei care primesc aceste adevăruri cu credință copilărească și care se străduiesc a înconjura tot felul de rău, viclenie, fățarnicie și invidie și toată vorbirea de rău, și care trăiesc vrednici de această mântuire, socotind această viață un serviciu înțelept și se consacră cu totul serviciului lui Dumnezeu, sunt primiți de El ca copii și moștenitori ai Săi, ca copii spirituali. Cuvântul lui Dumnezeu spune: că acești micuți ai Săi sunt foarte prețuiți în ochii Domnului. Despre aceștia a vorbit Domnul când a zis către apostoli: „Paște melușei mei”. Și iar previne pe învățătorii falși cu cuvintele: „Dar pentru oricine va fi o pricină de cădere pentru unul din acești micuți care cred în Mine, ar fi mai de folos să i se atârne de gât o piatră de moară și să fie înecat în adâncul mării.” Și iar, El își arată îngrijirea Sa serioasă pentru acești mici copii ai familiei Sale în chipul unui păstor gentil, care se

îngrijește pentru un miel slab și rătăcit: „Nu este voia Tatălui vostru cel din ceruri ceruri, să piardă unul măcar din acești micuți.” —Matei 18:6,14.

Noi trebuie să înaintăm spre perfecțiune

Dar deși acestor copii în Cristos, din cauza slăbiciunii și neexperienței lor, li se dă o îngrijire deosebită și sunt foarte iubiți de Domnul, și deși spiritul lor blând și ușor de condus este pus înaintea tuturor ca un exemplu, totuși nu e voia lui Dumnezeu ca ei totdeauna să rămână copii. Dacă El le recomandă laptele cuvântului, o face cu scopul ca ei prin aceasta să crească și să iasă din starea de copilărie și să ajungă la maturitatea (coacerea) vieții spirituale, „ca să nu mai fim copii, aruncați și duși încoace și încolo de orice vânt de învățătură”. (Efeseni 4:14) În viața fiecărui copil al lui Dumnezeu sănătos și care progresează în creștere, trebuie să vină un timp când el este în stare să părăsească învățăturile începătoare despre Cristos — prin aceea că și le-a gravat și înrădăcinat bine în minte sau spiritul său și de aceea nu mai are nevoie ca să le planteze din nou — și să continue să crească în puterea spirituală, în tărie și dar, cât și în cunoștință, spre perfecțiune.

Apostolul Pavel la timpul său a făcut unora reproșuri, din cauză că ei n-au crescut în felul acesta, zicând: „Căci deși de mult trebuia să fiți învățatori, aveți iarăși nevoie de cineva să vă învețe cele dintâi adevăruri ale cuvintelor lui Dumnezeu și ați ajuns să aveți nevoie de lapte, nu de hrană tare. Căci oricine are parte numai de lapte, este neobișnuit cu cuvântul despre dreptate, căci este un prunc.” (Evrei 5:12-13) Dar poporul lui Dumnezeu nu trebuie să trăiască totdeauna numai cu lapte, ci cu tot cuvântul ce iese din gura lui Dumnezeu. Unele din aceste cuvinte sunt adevărurile amintite mai sus ca lapte; iar altele conțin adevăruri mai adânci, hrană mai tare, pentru aceia care, după ce au fost educați sau crescuți cu lapte, au sporit în creștere și au dezvoltat o considerabilă putere și statornicie a caracterului creștinesc. Apostolul zice că această hrană tare, este pentru oamenii mari, pentru aceia a căror judecată s-a desprins, prin întrebuițare, să deosebească binele și răul. El îi previne față de urmările înspăimântătoare în caz de cădere.

Un timp de contraziceri în învățaturi

Este însă de cea mai mare însemnătate, ca poporul lui Dumnezeu să nu primească ca mâncări tari, ca adevăruri spirituale adânci, ceea ce mai mult sau mai puțin este mânjit, amestecat cu eroare sau învățătură omenească, sofism și speculație. Astăzi există mulți care se numesc învățatori ai lucrurilor spirituale, și care se silesc a învăța pe alții credința și învățătura lor. Nu toate învățăturile din ziua noastră sunt sănătoase; ele se contrazic între ele și prin aceasta încearcă să producă ceartă și neînțelegere. Se va recunoaște că mult din ceea ce se propagă astăzi de anumiți învățatori ca adevăr, este foarte nesănătos și nesigur și nu poartă în sine dovada Spiritului Domnului, și nici nu este susținut de cuvântul Său. Diferite învățaturi și curate presupuneri, care nu sunt întemeiate pe deplin pe cuvântul lui Dumnezeu sunt publicate prin diferiți învățatori, care, după cum apostolul ne asigură, încearcă să tragă ucenici după sine. Serviciul acestora nu are deci o influență binefăcătoare, de a edifica pe sfinți în putere și tărie și în toate însușirile unei creaturi noi în Cristos Isus. De aceea apostolul cere ca credincioșii să fie smeriți cu inima și să arate mare grijă și putere de judecată spirituală, pentru a putea deosebi între bine și rău.

Dacă copiii în Cristos vor fi hrăniți cu lapte alterat — cu amestecătură de adevăr și eroare, care în tot timpul cauzează încurcătură de idei — atunci rezultatul va fi că ei se vor îmbolnăvi și vor muri, dacă nu vor părăsi imediat hrana stricată și nu vor căuta laptele curat și neprefăcut. Adesea se întâmplă, că laptele curat al cuvântului nu se caută din partea copiilor în Cristos cu sârguința și energia necesară; și mulți dintre cei ce sunt bărbați sunt cu totul fără grijă în aceea că pun lapte necurat înaintea copiilor. Tot așa se poate ca și hrana tare sau adevărurile mai adânci, mai mult sau mai puțin, să fie murdărite și infectate cu amestecătură de eroare și falsificație în așa fel, încât persoana care se hrănește din acestea în scurt timp se îmbolnăvește spiritual, sau cel puțin devine slabă și toate puterile îi slăbesc, și ratează în a se întări după cum Domnul voiește. Este de mare importanță pentru toți copiii sinceri ai lui Dumnezeu, să ia la inimă sfatul apostolului și să dorească numai hrana curată și nestrucată, fie aceasta lapte sau mâncare tare, și să respingă orice altă mâncare.

Noi vrem să introducem aici următoarele cuvinte pline de putere ale unui om a lui Dumnezeu; „Dacă noi ne hrănim cu cuvântul curat ai lui Dumnezeu, atunci trebuie să respingem fără nici o șovăire orice imitație a lui Satan. Acesta este cel mai bun mijloc pentru a fugi din toate mrejele erorii, orice formă ar avea ele. „Oile merg după el, pentru că îi cunosc glasul. Dar ele nu merg după un străin, ci fug de el, pentru că nu cunosc glasul străinilor.”(Ioan 10:4-5) Nu e necesar a cunoaște glasul străinilor, pentru ca să ne putem întoarce de la ei; tot ce noi trebuie să cunoaștem, este să cunoaștem glasul Păstorului bun. Acesta ne va păzi de influența rătăcitoare a fiecărui glas străin. În timp ce eu mă văd provocat a preveni pe cititori față de vocile false, cu privire la taina

divină a umanității lui Cristos, nu văd necesar a discuta despre învățăturile rătăcitoare, ci vreau mai bine ca, cu ajutorul lui Dumnezeu, să înnarmez pe cititor explicând învățătura Scripturii cu privire la acest subiect”

Rugăciunea lui Pavel pentru Biserică

Deci poporul lui Dumnezeu să încerce să-și graveze încă o dată în inimă că el trebuie să fie întărit cu putere prin spiritul Său față de omul dinăuntru. Noi nu putem face nimic dacă puterea sfântă a Domnului nu intervine și nu îndeplinește în viața noastră personală ceea ce este voința bună și desăvârșită a lui Dumnezeu. Un om a lui Dumnezeu a zis: „Mintea sau spiritul lumii trebuie să fie dat afară sau alungat din inimile noastre, dacă noi dorim să fim umpluți de mintea și influența sfântă sau de Spiritul Sfânt. Voia proprie de asemenea trebuie să fie izgonită de la noi. Și deoarece numai în acea măsură vom fi îmbrăcați cu plinătatea Sa, în care ne vom dezbrăca de toate lucrurile noastre, să dea Domnul ca noi să avem o astfel de dorință serioasă de a ne umple de Spiritul Său de sfințenie, ca noi să fim pregătiți a înlătura și a ține la distanță cu bucurie și plin de zel orice influență contrară.

Evident, acesta este gândul apostolului în rugăciunea sa pentru Biserica din Efes: „Hristos să locuiască în inimile voastre prin credință, fiind înrădăcinați și întemeiați în dragoste, ca să puteți înțelege pe deplin, împreună cu toți sfinții, care este lărgimea, lungimea, adâncimea și înălțimea; și să cunoașteți dragostea lui Hristos, care întrece orice cunoștință, ca să vă umpleți de toată plinătatea lui Dumnezeu.” (Efeseni 3:17-19) Cine este plin de Spiritul lui Cristos și de aprecierea deplină a iubirii descoperită de El, acela va poseda Spiritul Tatălui în măsură deplină. . .

„Textul nostru de la Luca 11:13, arată o asemănare între părinții pământești plini de iubire, care dau copiilor lor hrana pământească, și între bunul nostru Tată ceresc care dă Spiritul Sfânt aceluia care-l cer de la El. Însă după cum tatăl pământesc aduce hrană pentru familia sa, dar cu toate acestea nici unul din familie nu e forțat să mănânce, tot astfel și Tatăl ceresc pregătește provizia milei Sale pentru familia Sa spirituală, fără a forța pe cineva să se folosească de aceasta. Noi trebuie să însetăm și să flămânzim după această hrană, trebuie să o căutăm, nu îndoim-nici ci cu credință, deoarece Tatăl dorește să ne dea daruri bune. Iar dacă noi ne rugăm pentru Spiritul Sfânt și dorim să fim umpluți cu acest spirit, atunci trebuie să primim această provizie pe care El, ca răspuns la rugăciunile noastre (care de asemenea au fost învățate și conduse de El), deja a pregătit-o sau a pus-o la dispoziția noastră.

Copiii în Cristos caută semne exterioare

„Noi găsim aceste provizii în cuvântul adevărului. Dar nu e destul să știm unde le găsim. Dacă noi dorim să fim umpluți de Spiritul Sfânt, atunci trebuie să mâncăm; de la sine înțeles că trebuie să ne împărtășim de această hrană binecuvântată, altfel nu vom simți puterea ce o dă această hrană. Cel care la masa plină nu mănâncă, va rămâna flămând ca și cum nu ar exista mâncare. Tot așa și rugăciunea pentru binecuvântarea cu această hrană, nu ne va sătura, dacă nu vom căuta a ne hrăni cu ea. De aceea, având cuvântul lui Dumnezeu și rugându-ne să fim umpluți cu Spiritul Sfânt nu e destul; noi trebuie să ne hrănim din acest cuvânt, dacă dorim să primim Spiritul Său.

„Domnul nostru ne-a spus: „Cuvintele pe care vi le-am spus Eu sunt duh și sunt viață” (Ioan 6:63); și toți care au fost umpluți cu Spiritul Sfânt, s-a întâmplat după zisa Profetului: „Când am primit cuvintele Tale, le-am înghițit”. (Ieremia 15:16; Apocalipsa 10:9) E cu totul fără folos a cere: Doamne, Doamne! dă-ne Spirit sfânt!” dacă noi neglijăm cuvântul adevărului, care conține acest Spirit pentru săturarea noastră. Dacă numai ne rugăm după spirit, dar mijloacele potrivite prin care putem primi Spiritul Adevărului nu le folosim, atunci și mai departe vom rămâna cel mult „copii în Cristos”, care caută semne exterioare, prin care să se dovedească că ei stau în comunitate cu Domnul, în loc de-a avea mărturia launtrică prin cuvântul adevărului, care o dă Domnul”.

După ce apostolul Petru a îndemnat pe frații să primească adevăruri spirituale curate, ca prin acestea să crească, el le arată care ar fi unele din aceste descoperiri puternice, din care ei și-ar putea însuși hrana și creșterea spirituală. Spiritul devotamentului și supunerii față de voința și conducerea lui Dumnezeu, se va observa la toți aceia care cresc în adevăr. Aceștia vor dovedi o măsură de statornicie și tărie creștinească, încât suferințele, loviturile și experiențele întunecate ale vieții, le vor putea suporta cu răbdare. Ei nu se vor amărî față de aceia care au fost folosiți ca unelte pentru îndeplinirea acestor lucruri rele. Căci, zice apostolul, „Și la aceasta ați fost chemați; fiindcă și Hristos a suferit pentru voi și va lăsat un exemplu, ca să călcați pe urmele lui. »El n-a făcut păcat și în gura Lui nu s-a găsit violenție». Când era insultat, nu răspundea cu insulte; și când suferea, nu amenința, ci se încredința în mâinile Celui care judecă drept”. Ce putere admirabilă, ce putere minunată a fost descoperită aici prin Fiul lui Dumnezeu! Cu siguranță El a fost întărit cu putere în omul dinăuntru prin Spiritul

lui Dumnezeu, ca să fie în stare a rămânea statornic și supus față de voința lui Dumnezeu în mijlocul celor mai grele împrejurări.

Domnul, Dumnezeul vostru vă încearcă pe voi

Apostolul mai îndeamnă: „Uitați-vă bine la Cel care a suferit din partea păcătoșilor o împotrivire așa de mare față de Sine, ca nu cumva să vă pierdeți inima și să cădeți de oboseală în sufletele voastre”. (Evrei 12;3) A privi la El înseamnă a lua cunoștință, a-l purta în minte, a medita asupra Lui și a nu uita cum a suportat Domnul nostru încercările și înfruntările de la cei păcătoși. Din aceasta iar putem lua o învățătură foarte importantă pentru timpul nostru. Acesta e un timp în care se răspândesc o mulțime de zvonuri rele, din cauză că există foarte mult spirit de nerăbdare, de amărăciune și de sesibilitate acesta e un timp în care se vorbește rău de frații credincioși în Cristos. Acest fapt dovedește că e nevoie de o mare măsură a Spiritului lui Dumnezeu, pentru ca aceia care cu succes doresc să umble în urmele Mântuitorului, să se poată reține de la toate insultele și defăimările și să nu răsplătească nimănui rău pentru rău. Noi avem libertatea și dreptul de a arăta spiritul răbdării îndelungate față de toți care ne fac nouă rău; deoarece aceasta este suma însușirilor iubirii arătată de apostol, despre care zice că ea (iubirea) este îndelung răbdătoare și plină de bunătăți. Ea se gândește să facă tuturor numai bine și numai să binecuvânteze și nu să blesteme.

Copiii lui Dumnezeu din timpul nostru au avut de suportat unele împotriviri de la cei păcătoși; dar ei nu au rezistat încă până la sânge. Ei n-au trecut încă prin cele mai grele încercări, după cum a trecut Domnul. Dacă ținem în minte că noi suntem numai niște creaturi sărmene și păcătoase, ca toți semenii noștri, pe când El a fost sfânt, curat și nepătat, atunci e bine să ne gândim și la aceea că El a suportat împotrivirile păcătoșilor cu răbdare. Când a ajuns în încercări grele, El nu le-a socotit acestea ca venind numai din partea persoanei care l-a atacat, ci El a privit acestea ca permise și supravegheate de Domnul. De aceea El s-a simțit obligat să dovedească supunerea Sa prin îndelungă răbdare; după cum El a spus: „Să nu beau paharul care Mi l-a dat Tatăl”? Așa se întâmplă cu toți urmașii lui Cristos. Domnul, Dumnezeul vostru, vă încearcă pe voi. În măsura în care suntem în stare a privi experiențele vieții noastre din punct de vedere a lui Dumnezeu în aceea măsură suntem în stare a fi liniștiți și mulțumiți prin toate probele. Când Părintele ceresc îngăduie pentru încercarea noastră experiențe grele, pentru ca prin acestea să fim „întăriți cu putere”, sau pentru încercarea și probarea altora, pe o cale pe care noi nu o înțelegem, atunci e privelegiul nostru de a ne bucura ca voia Lui să se facă cu noi, după cum poetul a exprimat:

„Timpul meu este în mâna Ta,
Dumnezeul meu, eu le vreau aici;
Viața mea, prietenii mei, sufletul meu
Le las cu totul în grija Ta.”

„Der Herold” 15 Ianuarie 1933